Prima instanţă: Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani (Judecător Pruteanu Ina)
Dosarul nr. 3a-2638/25
2-24113229-02-3a-15082025

D E C I Z I E

09 decembrie 2025 municipiul Chişinău

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ
al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Centru

În componenţa:
Preşedintelui completului, judecătorul Mîra Ghenadie
Judecătorilor Bostan Angela și Ghedrovici Nicolae
Grefier Mitcov Sofia

examinând în ședință publică, cererea de apel depusă de Biroul Vamal Centru al Serviciului Vamal împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani din 19 iunie 2025, adoptată în cauza de contencios administrativ intentată la acțiunea depusă de S.R.L. „Ozonteh-Impex” împotriva Biroului Vamal Centru și Serviciului Vamal, cu privire la anularea actelor administrative individuale defavorabile,

A C O N S T A T A T :

Obiectul și temeiurile acțiunii deduse judecății:

La 8 octombrie 2024, S.R.L. „Ozonteh-Impex” a depus acțiune în contencios administrativ împotriva Biroului Vamal Centru și Serviciului Vamal, solicitând:

1) anularea deciziei de regularizare nr. 1262 din 9 iulie 2024;

2) anularea actului de audit post-vămuire nr. 09.24/3 din 28 iunie 2024;

3) constatarea tractoarelor importate ca nefiind mijloace de transport.

În motivarea acțiunii, partea reclamantă a indicat că, în perioada 9 februarie 2024 – 27 iunie 2024, Biroul Vamal Centru a efectuat un control ulterior prin audit postvămuire la S.R.L. „Ozonteh-Impex” și a emis actul de audit postvămuire nr. 09.24/3 din 28 iunie 2024.

Urmare a întocmirii actului de audit postvămuire, indicând drept temei legal prevederile art. 127^{11} alin. (1) lit. a), art. 129, art. 181^{1} secțiunea 29^{1} din Codul vamal și art. 228 din Codul fiscal, Biroul Vamal Centru a emis Decizia de regularizare nr. 1262 din 9 iulie 2024, fiind calculată o datorie vamală în sumă de 414 800,00 lei și o penalitate de 204 579,00 lei.

Partea reclamantă a menționat că la 6 august 2024 a depus cerere prealabilă împotriva Deciziei de regularizare nr. 1262 din 9 iulie 2024 solicitând suspendarea executării silite a Deciziei de regularizare nr. 1262 din 9 iulie 2024; anularea Deciziei de Regularizare nr. 1262 din 9 iulie 2024; constatarea tractoarelor importante și declarate de S.R.L. „Ozonteh-Impex" prin declarațiile vamale nr. 207012075 din 18 martie 2021, nr. 2070126554 din 24 martie 2021 și nr. 2070150667 din 27 mai 2021 ca nefiind mijloace de transport, precum si nefiind tractoare pentru a trage sau a împinge alte vehicule ori încărcături.

Prin răspunsul nr. 28/11-10113 din 9 august 2024, Serviciul Vamal a admis cerința cu privire la suspendarea executării Deciziei de regularizare, iar prin răspunsul nr. 28/11-11156 din 5 septembrie 2024 (recepționat la 26 septembrie 2024), Serviciul Vamal a respins cererea prealabilă fără a da aprecieri față de solicitările și argumentele invocate.

Partea reclamantă a susținut că consideră actele contestate ca fiind ilegale, dat fiind faptul că sunt emise în temeiul unei legi inexistente și, totodată, impunerea la încasarea datoriilor vamale este prescrisă. Așadar, procedura administrativă a fost una superficială și ilegală, având un viciu deosebit de grav, fapt care a generat lezarea drepturilor reclamantului.

Partea reclamantă a invocat prevederile art. 110 alin. (1) din Codul vamal, potrivit cărora termenul de prescripție pentru notificarea datoriei vamale, a majorărilor de întârziere (penalităților), a amenzilor și a contravalorii mărfurilor este de 3 ani de la data la care au apărut datoria vamală, majorările de întârziere (penalitățile), amenzile și contravaloarea mărfurilor.

Prin Decizia de regularizare nr. 1262 din 9 iulie 2024, organul vamal a impus încasarea datoriilor vamale apărute în baza declarațiilor vamale nr. 207012075 din 18 martie 2021, nr. 2070126554 din 24 martie 2021 și nr. 2070150667 din 27 mai 2021.

Astfel, partea reclamantă a explicat că raportând data emiterii deciziei la data apariției obligației, impunerea la încasare a datoriilor vamale este tardivă si contrară depozițiilor legale în special art. 110 alin. (1) din Codul vamal.

Partea reclamantă a atras atenția asupra faptului că, Decizia de regularizare este emisă în baza actului de audit postvămuire nr. 09.24/3 din 28 iunie 2024. La rândul său, procedural, actul de audit a fost realizat în temeiul Codului vamal nr. 95/2021, însă în mod absolut eronat, ca temei legal de încasare a majorării de întârziere (penalității), se invocă prevederile Codului vamal abrogat nr.1149-XIV din 20.07.2000.

Partea reclamantă a afirmat că actul administrativ contestat este ilegal, dat fiind faptul că este emis în baza unei legi inexistente. Or, Codul vamal nr. 1149-XIV din 20.07.2000 a fost abrogat începând cu 1 ianuarie 2024, odată cu intrarea în vigoare a noului Cod vamal.

Partea reclamantă a precizat că nu a importat mijloace de transport, iar acest fapt este eronat constatat de către Biroul Vamal Centru.

Partea reclamantă a subliniat că tractoarele importate de S.R.L. „Ozonteh-Impex" reprezintă tractoare agricole cu capacitate de până la 18kw, care nu sunt proiectate și nici nu au posibilitate fizică pentru a trage sau a împinge alte vehicule ori încărcături.

Partea reclamantă a invocat că potrivit art. 119 din Codul fiscal, acciză este un impozit de stat care se percepe, direct sau indirect, asupra următoarelor mărfuri de consum: g) mijloace de transport specificate în anexa nr. 2 la prezentul titlu. Prin Legea nr. 257 din 16.12.2020, în norma indicată a fost introdusă lit. g) cu conținutul: mijloace de transport specificate în anexa nr. 2, anexa fiind denumită: Cota accizei pentru mijloacele de transport, cu respectivele coduri ale pozițiilor tarifare.

Astfel, în opinia părții reclamante, analizând textul normei juridice în forma citată, reiese că nu toate tractoarele importate sub pozițiile tarifare menționate sunt supuse impozitului de acciză, ci doar cele care au destinația de „mijloc de transport" sau „și de transport". Aceeași concluzie se regăsește în explicațiile din Notele la Capitolul 87 al Nomenclaturii combinate a mărfurilor, care expres indică că: se consideră „tractoare" vehiculele cu motor concepute, în principal, pentru a trage sau a împinge alte vehicule ori încărcături, chiar în cazul în care au unele amenajări accesorii, în legătură cu principala destinație a acestora, care să permită transportul uneltelor, semințelor, îngrășămintelor, etc. În consecință, pentru a constata dacă respectiva marfă este supusă impozitului de acciză, este necesar de analizat caracteristicile tehnice ale acesteia.

Partea reclamantă a mai menționat că tractoarele clasificate la pozițiile tarifare 870191100 și 870192100 au fost concepute de către producătorul japonez strict ca tractoare agricole, fără a avea posibilitatea fizică de a trage sau a împinge alte vehicule ori încărcături. Aceste tractoare nu au posibilitate de a conecta alt utilaj, dispozitive, remorci în acest sens, nici măcar priză pentru a conecta lumini de semnalizare a remorcii. Contrariul nu este probat nici prin scrisoarea MAEIE nr. DB/05/022/10189 din 12 octombrie 2021 la care face referire Biroul Vamal Centru în decizia sa. Or, din conținutul scrisorii nu rezultă că producătorii tractoarelor în cauză ar fi confirmat destinația lor ca fiind mijloace de transport.

Partea reclamantă a precizat că destinația acestor tractoare este de a prelucra solul cu freza pusă în funcțiune prin intermediul prizei de putere de la cutia de viteze. În sprijinul acestei afirmații stă faptul că fiecare producător le echipează cu freză de demisiuni si caracteristici individuale, corespunzătoare puterii motorului fiecărui tractor.

Partea reclamantă a susținut că conform caracteristicilor, tractoarele în cauză sunt proiectate pentru o viteză maximală de deplasare de circa 15 km/oră, o greutate fizică de până la 600 kg. Totodată tractoarele nu au un sistem hidraulic, de iluminare și de frânare pentru remorci sau alte vehicule, dotări caracteristice tractoarelor

agricole care au destinație dublă: de transport și lucrări agricole. Mai mult ca atât, aceste tractoare nu pot fi exploatate în condițiile traficului rutier de mărfuri sau pasageri. În asemenea circumstanțe calificarea lor ca mijloc de transport, contrar caracteristicilor de concepție a producătorului, va constitui o depășire a atribuțiilor.

Totodată, partea reclamantă a menționat că la baza Deciziei de regularizare se aplică retroactiv prevederile Legii nr. 257 din 16 decembrie 2020, care introduce accize pentru importul de tractoare agricole. În opinia reclamantului, aceste accize nu pot fi aplicate tranzacțiilor comerciale încheiate înainte de intrarea în vigoare a noii legislații, în data de 1 ianuarie 2021.

În concluzie, s-a indicat că contrar prevederilor art. 31 din Codul administrativ, Serviciul Vamal nu a dat o apreciere clară argumentelor de fapt și de drept invocate de reclamant. Activitatea administrativa efectuată de pârâți este una superficială, or, nu au fost elucidate pe deplin toate circumstanțele importante în vederea emiterii unui act administrativ întemeiat și în conformitate cu toate rigorile legale în vigoare. Iar acest fapt a generat încălcarea drepturilor si libertăților fundamentale ale reclamantului.

Poziția pârâtului pe marginea acțiunii:

La 7 noiembrie 2024, Serviciului Vamal și Biroul Vamal Centru, au depus referință, prin care și-au exprimat dezacordul cu acțiunea înaintată de S.R.L. „Ozonteh-Impex" și au solicitat respingerea acesteia ca fiind neîntemeiată (f.d. 127-36).

Soluția instanței de fond:

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani din 19 iunie 2025, s-a admis parțial acțiunea depusă de S.R.L. „Ozonteh-Impex" împotriva Biroului Vamal Centru și Serviciului Vamal cu privire la anularea deciziei de regularizare nr. 1262 din 09 iulie 2024, anularea actului de audit post-vămuire nr. 09.24/3 din 28 iunie 2024 și constatarea tractoarelor importate ca nefiind mijloace de transport.

S-a anulat decizia de regularizare nr. 1262 din 9 iulie 2024 și actul de audit post-vămuire nr. 09.24/3 din 28 iunie 2024.

În rest acțiunea se respinge ca fiind neîntemeiată.

Pentru a dispune astfel, prima instanță a reținut, în esență că, „*includerea agentului economic „Ozonteh-Impex" SRL în programul de activitate al Secției de control ulterior s-a realizat ca rezultat al informației parvenite de la MAEIE, fapt care reiese din procesul-verbal de examinare preliminară a rezultatelor auditului postvămuire nr. 09/24/1 din 19 iunie 2024 (f.d. 490-493 dosar administrativ).*

Însă acest fapt este contrar procedurii reglementate de prevederile legale enunțate supra, care indică expres că procedura de control ulterior urmează a fi realizată de organele vamale, în baza planului anual de control, în urma aplicării studiilor de analiză a riscurilor și aprobate de conducerea Serviciului Vamal, precum și în baza controalelor inopinate coordonate și avizate de către conducătorii ierarhic superiori, ulterior fiind aprobate de conducerea Serviciului Vamal.[...]

Reieşind din prevederile legale menţionate, cât şi din materialul probator, se constată că la momentul înregistrării declaraţiiilor vamale nr. 2070I24075 din 18 martie 2021: 2070I26554 din 24 martie 2021; 2070I50667 din 27 mai 2021, careva solicitări de a prezenta documente suplimentare din partea Biroului Vamal nu au fost invocate.

Respectiv, în atare situaţie, când autoritatea vamală a acordat liberul de vamă la import şi nu a solicitat la momentul vămuirii, şi nici ulterior, noi înscrisuri referitor la anul fabricării mărfurilor importate indicate de declarant, instanţa de judecată apreciază critic comportamentul autorităţii pârâte, care l-a stabilit în mod unilateral, având la bază scrisoarea Ministerului Afacerilor Externe și Integrării Europene al RM nr. DB/05/022/10189 din 12 octombrie 202.[...]

Mai mult ca atât, având în vedere că reverificarea declarației vamale apare în vederea examinării corectitudinii și caracterului complet al informațiilor furnizate într-o declarație vamală, instanța consideră că era în sarcina organului vamal să probeze că reclamanta nu a prezentat ori a reflectat eronat datele referitoare la actele care servesc drept bază la calcularea termenului de exploatare a mijlocului de transport auto, menționate expres de art. 20 alin. (8) din Codul vamal.

În acest context, instanţa de judecată reţine că prin informaţii inexacte sau incomplete, este de înţeles existenţa datelor false, denaturate, imprecise, care se pot conţine în documentele însoţitoare sau în declaraţia vamală propriu-zisă prezentată de declarant. Însă la caz, instanţei nu i-au fost prezentaţi indici despre existenţa unor astfel de informaţii false şi inexacte referitoare la mărfurile importate.[...] verificând actele administrative contestate prin prisma art. 118 din Codul administrativ, instanţa reţine că acestea nu reflectă investigaţii, probe, opinii ale participanţilor. La caz, se constată doar o enumerare a normelor de drept ce dă posibilitatea și confirmă atribuția organului vamal de a acționa în acest sens, fără să se indice temeiurile de fapt pentru aceasta. Iar, această circumstanță implică lipsa condiției de valabilitate formală a actului administrativ emis în așa mod și necesitatea aplicării sancțiunii juridice pentru aceasta.

În susţinerea opiniei enunţate, instanţa de judecată relevă că, deşi în actul administrativ contestat, organul vamal face referire la prevederile art. 127^{11} alin. (1) lit. a) din Codul vamal, care reglementează apariţia obligaţiei vamale când, ulterior efectuării operaţiunilor de vămuire şi acordării liberului de vamă, se constată că informaţiile cuprinse în declaraţia vamală au condus la stabilirea unei obligaţii vamale diminuate, în acest act însă nu este indicat care ar fi cazul apariţiei acestei obligaţii conform normei menţionate, ceea ce denotă nemotivarea, iar în consecinţă - ilegalitatea actului.

Circumstanțele respective justifică în plus că organul vamal neîntemeiat i-a impus „Ozonteh-Impex" SRL achitarea nejustificată a unor plăți suplimentare pentru marfa importată, aspect care în mod cert impune anularea deciziei de regularizare nr. 1262 din 09 iulie 2024.[...]

La caz, impunerea unor taxe vamale majorate reclamantei „Ozonteh-Impex” SRL peste 3 ani de la importul mărfurilor, când actele prezentate inițial au fost acceptate de organul vamal fără a fi constatate încălcări, constituie o ingerință nerezonabilă și disproporțională cu scopul urmărit de lege.

Or, la emiterea actelor administrative organul vamal nu a respectat principiul proporționalității, deoarece măsura întreprinsă de acesta nu este rezonabilă, ingerința produsă este disproporțională în raport cu scopul urmărit, reclamanta fiind vătămată în dreptul său, inclusiv de a desfășura activitate economică.[...]

Astfel, la momentul atribuirii regimului vamal, informațiile prezentate nu au conținut careva erori sau omisiuni. Prin urmare, careva recalcule ale dreptului de import nu pot avea loc, decât cu efectuarea abuzivă a acestora din partea Biroului Vamal Centru”.

Calea de atac exercitată:

Nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe, la 20 iunie 2025, Biroul Vamal Centru al Serviciului Vamal, a declarat apel, solicitând casarea hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani din 19 iunie 2025, cu emiterea unei noi hotărâri prin care acțiunea depusă S.R.L. „Ozonteh-Impex” să fie respinsă integral ca neîntemeiată (f.d. 180-181).

La 3 septembrie 2025, Biroul Vamal Centru, a prezentat instanței de apel motivarea apelului.

În motivarea cererii de apel, partea apelantă a indicat că, potrivit art. 427 alin. (10) din Codul vamal nr. 95/2021 expres se indică că controalele ulterioare iniţiate după data de 1 ianuarie 2024 ce vizează declaraţiile vamale primite/acceptate până la 31 decembrie 2023 se vor realiza sub aspect procedural şi se vor contesta în conformitate cu legislaţia în vigoare de la 1 ianuarie 2024. Respectiv, având la bază norma indicată supra apelantul consideră că concluziile instanţei de fond precum că Serviciul Vamal eronat a făcut referire la norme din cadrul noului Cod vamal şi respectiv a Hotărârii de Guvern cu privire la punerea în aplicare a noului Codul Vamal sunt ne fondate, ori norma vizată expres indică, că sub aspect procedural sunt aplicabile noile prevederi legale în vigoare de la 1 ianuarie 2024, respectiv prevederile reflectate în Ordinul de control 15-0 din 31 ianuarie 2024 vizează procedura de efectuare a controlului ulterior.

Partea apelantă a menționat că potrivit Ordinului Serviciului Vamal „Cu privire la aprobarea modului de utilizare, formularul şi instrucţiunea de completare a Deciziei de regularizare” nr. 458-0 din 28 noiembrie 2023, se indică expres cazurile când se va emite Decizia de regularizare. Astfel, conform pct. 3), subpunctul 2) al Ordinului menţionat: Decizia de regularizare, ca titlu executoriu, se va emite în următoarele cazuri: 2) apariţiei, modificării (inclusiv micşorării) sau anulării datoriei vamale urmare a efectuării controlului ulterior.

Partea apelantă a susținut că în prezenta speță, în urma examinării Deciziei de regularizare ce se contestă, se va constata faptul că, în caseta nr. 4 a acesteia se face

menţiunea că motivul întocmirii Deciziei de regularizare are drept bază pct. 3) subpunctul 2) a Ordinului Serviciului Vamal nr. 458-0 din 28 noiembrie 2023.

Totodată, partea apelantă a relevat că caseta nr. 5 a Deciziei de regularizare, indică temeiul legal a întocmirii Deciziei de regularizare şi anume: art. 127^{11}, alin. (1), lit a) art. 129, art. 18^{11}, secţiunea 291 Cod vamal al Republicii Moldova, Legea 1149-XIV din 20.07.2000, Titlul IV şi art. 228 Cod Fiscal, Legea nr. 1163-XIII din 24.04.1997, prevederile legale indicate supra şi se datorează existenţei art. 1 alin. (4) Cod Vamal nr. 95/2021, ce prevede expres că activitatea vamală se desfăşoară în conformitate cu legislaţia în vigoare la data la care Serviciul Vamal a acceptat declaraţia vamală şi alte documente, cu excepţia cazurilor prevăzute de legislaţie. În cazul trecerii ilegale de mărfuri, inclusiv de mijloace de transport, peste frontiera vamală, se aplică legislaţia vamală în vigoare la momentul trecerii de facto a acestor bunuri peste frontiera vamală.

Partea apelantă a expus că, în fapt, Secţia control ulterior din cadrul Biroul Vamal Centru al Serviciul Vamal, în baza Codului Vamal nr. 1149-XIV din 20 iulie 2000, HG nr. 1000 din 17.10.2018, art. 1 alin.(4), Cod Vamal 95/2021 precum şi a Ordinului de control nr. 15-0 din 31.01.2024, modificat prin Ordinul nr. 49-0 din 05.04.2024, a efectuat în perioada 09.02.2024- 27.06.2024 controlul ulterior prin audit post în baza declaraţiilor vamale perfecate în perioada anilor 2021-2023 la S.R.L. „Ozonteh-Impex”.

Astfel, cu referire la prezentul raport material litigios partea apelantă a menționat că, la baza includerii agentului economic S.R.L. „Ozonteh-Impex” în planul de activitate al Secţiei control ulterior pentru anul 2024 a fost riscul nerespectării reglementărilor vamale şi fiscale. Astfel, ţinând cont de tematica de control prestabilită având la bază scrisoarea Ministerului Afacerilor Externe şi Integrării Europene al Republicii Moldova nr. DB/05/022/10189 din 12.10.2021, s-a verificat respectarea reglementărilor vamale şi fiscale la declaraţiile vamale în baza cărora s-au importat tractoare agricole, cu ţara de expediţie Japonia.

Partea apelantă a subliniat că instanţa de fond pe tot parcursul textului Hotărârii contestate face referire doar la scrisoarea Ministerului Afacerilor Externe şi Integrării Europene al Republicii Moldova nr.DB/05/022/10189 din 12.10.2021, dar nu şi la informaţia anexată la scrisoarea în cauză, ce de fapt este o informaţie oficială, autenticitatea căreia nu poate fi pusă la îndoială odată ce a fost remisă de către o instituţie a statului de profil, ce are legături directe cu ţara exportatoare a mijlocului de transport, respectiv informaţia în cauză vizează producătorul minitractoarelor în cauză cu indicarea expresă a modelului, seriei şi anului de producere fiind o informaţie vitală în prezenta speţă.

Partea apelantă a menționat că la 12 octombrie 2021 prin scrisoarea nr. DB/05/022/10189, Ministerul Afacerilor Externe şi Integrării Europene al Republicii Moldova, cu referire la demersul Serviciului Vamal privind identificarea anilor sau perioadelor de producere a unor minitractoare importate, expediază în adresa

Serviciului Vamal al Republicii Moldova informaţia obţinută de la companiile japoneze, ce de fapt sunt producătorii mijlocelor de transport vizate.

Partea apelantă a explicat că potrivit bazei de date a Serviciului Vamal, S.R.L. „Ozonteh-Impex" vămuieşte în procedura vamală cu codul 4200 – „import definitiv a mărfurilor străine care fac obiectul scutirii de la drepturile de import" şi codul înlesnirii fiscale 228 - scutire TVA (fără drept de deducere) la „Scutiri aplicate la importul tractoarelor agricole de la poziţiile tarifare 870191100, 870192100, 870193100, 870194100, 870195100 şi tehnicii agricole de la poziţiile tarifare 842449100, 842482100, 8432, 843320, 843330000, 843340000, 843351000, 843352000, 843353 şi 843359, 8436, 8437 şi părţi ale acesteia de la poziţiile tarifare 8432, 8436 şi 8437" în baza art.103 alin.(l) pct.27 indice 1) Cod fiscal - tractoare agricole uzate, diferite mărci şi modele cu valoarea de 221 222,00 USD, 363 085,00 EUR, valoarea statistică de 12 824 391,58 lei, clasificate la codul poziţiei tarifare 87019110, 87019210, ţara de origine Japonia de la exportatorii/furnizorii „SUNSELECT JAAPAN CO.LTD", Japonia, în baza a 18 declaraţii vamale.

La contrapunerea datelor parvenite din informaţia sus menţionată cu datele din declaraţiile vamale s-au constatat divergenţe ce ţine de anul/perioada producerii a opt modele de tractoare importate conform declaraţiilor vamale după cum urmează:

- În declaraţia vamală nr.2070I24075 din 18.03.2021 -

(art. 1) tractor agricol cu roţi de maxim 18 KW, uzat ISEKISIAL 193, seria 000103, cm3- 1123, anul producerii 2009, de facto anul producerii este 1995;

(art.4) tractor agricol cu roţi de maxim 18 KW, uzat ISEKI TU 165F, seria 02310, cm3- 979, anul producerii 2003, de facto anul producerii este 1988;

(art.5) tractor agricol cu roţi de maxim 18 KW, uzat KUBOTA A-15DT, seria 16007, cm3 - 898, anul producerii 2005, de facto anul producerii este între 1990-1992;

(art. 11) tractor agricol cu roţi de maxim 18 KW, uzat SHIBAURA P155F, seria 10605, cm3 - 879, anul producerii 2004, de facto anul producerii este între 1990-1991;

- În declaraţia vamală nr.2070I26554 din 24.03.2021-

(art.l) tractor agricol cu roţi de peste 18 KW-max 37 kw, uzat ISEKI TA 317F, seria 02992, cm 3-1498, anul producerii 2006, de facto anul producerii este 1993;

(art.9) tractor agricol cu roţi de maxim 18 KW, uzat ISEKI TF 21 F, seria 001700, cm3 - 1498, anul producerii 2008, de facto anul producerii este 1992;

(art. 10) tractor agricol cu roţi de maxim 18 KW, uzat KUBOTA ,4/55, seria 12982, cm3 - 898, anul producerii 2007, de facto anul producerii este între 1993-1996;

- În declaraţia vamală nr.2070I50667 din 27.05.2021 –

(art.2) tractor agricol cu roţi de peste 18 KW-max 37 kw, uzat ISEKI GEAS 223F, seria 002830, cm3- 1463, anul producerii 2003, de facto anul producerii este 1997.

Partea apelantă a invocat că având în consideraţie informaţia indicată supra, în conformitate cu art. 20 alin. (8) Cod vamal nr. 1149-XIV din 20.07.2000 drept bază la calcularea termenului de exploatare a mijlocului de transport auto, a motorului şi a caroseriei se ia anul de fabricaţie. Anul de fabricaţie se stabileşte în baza datelor ce se conţin în certificatul de înmatriculare (paşaportul tehnic) şi în codul VIN (numărul de identificare al vehiculului). În cazul necorespunderii datelor din documentele de înmatriculare cu cele din codul VIN, drept bază se iau datele uzinei producătoare a vehiculului sau informaţia obţinută de la dealerii autorizaţi ai producătorilor de maşini. În cazul în care o persoană prezintă copii ale actelor de înmatriculare, eliberate anterior de ţara exportatoare a vehiculului, şi există suspiciuni privind anul de fabricaţie indicat în aceste copii, anul de fabricaţie se stabileşte în baza datelor uzinei producătoare sau în baza informaţiei obţinute de la dealerii autorizaţi ai producătorilor de maşini.

În continuare, partea apelantă a făcut trimitere la prevederile Anexei nr.2 Tabelul nr.3 din Titlul IV Cod fiscal „Accizele”, tractoarele importate, clasificate la poziţia tarifară 870191100 cu vârsta de până la 20 ani inclusiv, se impun cu acciza specială de 0 lei/cm3, de la 21 la 23 ani incusiv - 10 lei/cm3, de la 24 la 26 ani inclusiv - 20 lei/cm3, de la 27 ani - 60 lei/cm3. În contextul normei date, vârsta tractoarelor clasificate la poziţia tarifară 870191100, 87019210 influenţează direct cota accizei speciale calculate spre achitare la momentul vămuirii, indiciu principal fiind anul fabricaţiei al tractorului. Pentru tractoarele vămuite şi clasificate la poziţia tarifară 870191100 în perioada anului 2021, cota maximă a accizei speciale de 60 lei/cm3 este aplicabilă pentru cele fabricate până în anul 1994 inclusiv (27 ani şi mai mult).

Prin urmare, partea apelantă a afirmat că reieşind din informaţia remisă de Ministerul Afacerilor Externe şi Integrării Europene al Republicii Moldova obţinută de la companiile japoneze producătoare, se atestă faptul că 8 buc. tractoare agricole importate conform declaraţiilor vamale nr. 2070124075 din 18.03.2021; 2070126554 din 24.03.2021; 2070150667 din 27.05.2021, au fost fabricate în perioada anilor 1988-1997 fiind cu vârsta de fabricare de la 24 ani, la 33 ani, vârstă pentru care este prevăzută cota accizei speciale de 20 lei/cm3 și respectiv 60 lei/cm3.

Partea apelantă a precizat că potrivit art.202^{7} alin. (2) lit.f) din Codul Vamal al RM nr. 1149-XIV din 20.07.2000 „Organele vamale pot determina cuantumul obligaţiei vamale, precum si decide asupra corectitudinii aplicării măsurilor de politică economică în baza informaţiilor de care dispun în următoarele cazuri: obţinerea documentelor solicitate în cadrul unei cereri de asistentă administrative internaţională”. Respectiv, în urma celor constatate conform art.202^{1} alin.8, în cazul depistării unor erori şi/sau divergenţe între informaţiile din declaraţiile vamale şi cele din documentele verificate, ce conduc la apariţia, modificarea şi/sau anularea

obligaţiei vamale, organul vamal este obligat să comunice despre aceasta plătitorului vamal prin întocmirea procesului-verbal de reverificare a declaraţiilor vamale.

Prin urmare, partea apelantă a invocat că art.127^{11} alin. (1) lit.a) Cod Vamal nr.1149-XIV din 20.07.2000, stabileşte că, „obligaţia vamală apare, atât la import cât şi la export, când, ulterior efectuării operaţiunilor de vămuire şi acordării liberului de vamă, se constată că informaţiile cuprinse în declaraţia vamală au condus la stabilirea unei obligaţii vamale diminuate”. În acest mod, în rezultatul acţiunilor, la momentul vămuirii au fost declarate informaţii eronate privind caracteristicile de bază a mijloacelor de transport şi anume anul de producere, fapt care a condus la neîncasarea deplină a drepturilor de import la unele articole din declaraţiile vamale nr. 2070124075 din 18.03.2021; 2070126554 din 24.03.2021; 2070150667 din 27.05.2021, astfel, ţinând cont de prevederile art. 202^{1}; art. 202^{3}; art. 202^{7}; 202^{8} Cod Vamal nr. 1149- XIV din 20.07.2000, urmează recalcularea drepturilor de import şi încasarea acestora.

Aşadar, partea apelantă a susținut că, conform legislaţiei vamale şi fiscale a anului 2021, reieşind din capacitatea cilindrică şi anul de producere a mijloacelor de transport, urmează a fi recalculate spre încasare cota accizului, în cazul declaraţiei vamale nr. 2070124075 din 18.03.2021, obligaţia vamală în sumă de 187 820,00 lei, la declaraţia vamală nr. 20701 26554 din 24.03.2021, obligaţia vamală în sumă de 197 720,00 lei, iar în cazul declaraţiei vamale nr. 20701 50667 din 27.05.2021 obligaţia vamală de 29 260 lei. Astfel, în temeiul art.127^{11} alin.(l), lit.a), art.127^{3}, art.181^{1}, Secţiunea a 29-a, din Codul Vamal al RM, Lege nr.1149-XIV din 20.07.2000, Titlu IV Cod Fiscal al RM, Lege nr.1163-XIII din 24.04.1997, urmează să fie recalculate şi încasate obligaţii vamale în sumă totală de 414 800, 00 lei (taxa pentru acciz). (Anexa nr. 1), pecum şi penalitatea în conformitate cu art. 228 Cod Fiscal al Republicii Moldova. Totodată, conform art. 129 al Codului Vamal nr. 1149-XIV din 20.07.2000 şi art. 228 al Codului Fiscal nr. 1163-XIII din 24.04.1997 urmează a fi calculată majorarea de întârziere (penalitatea) în urma recalculării drepturilor de import.

Partea apelantă a notat că obiectul material litigios al prezentei speţe este corectitudinea stabilirii drepturilor de import pentru mărfurile introduse pe teritoriul Republicii Moldova. Aşadar, ca argument la cele reţinute de către instanţa de fond în hotărâre, se constată de fapt că instanţa de fond consideră că controlul ulterior s-a făcut doar în baza scrisorii MAEIE, acest fapt fiind contrar procedurii stabilite, ori în acest sens urmează să existe un plan anual de control aprobat de către Serviciul Vamal. Respectiv, la concluziile instanţei sus indicate apelantul a menționat că, acestea sunt nefondate, ori acest plan de activitate este unul public, fiind accesat pe site-ul Serviciului Vamal şi a Cancelariei de Stat, care face referire instanţa există şi repetat se anexează la prezenta cerere de apel (depersonalizat), aprobat de către directorul Serviciului Vamal, fiind astfel răsturnate concluziile instanţei de fond în totalitate pe acest capăt de constatare.

Partea apelantă a indicat că tratează critic afirmaţia intimatului precum că la baza Deciziei de Regularizare se aplică retroactiv prevederile Legii nr. 257 din 16.12.2020, care introduce accize pentru importul de tractoare agricole, astfel le consideră eronate, dat fiind faptul că Biroul Vamal Centru a întreprins acţiuni în corespundere cu cadrul normativ existent, dat fiind faptul existenţei art. 1 alin. (4) Cod Vamal 95/2021, ce indică expres că activitatea vamală se desfăşoară în conformitate cu legislaţia în vigoare la data la care Serviciul Vamal a acceptat declaraţia vamală şi alte documente, cu excepţia cazurilor prevăzute de legislaţie. În cazul trecerii ilegale de mărfuri, inclusiv de mijloace de transport, peste frontiera vamală, se aplică legislaţia vamală în vigoare la momentul trecerii de facto a acestor bunuri peste frontiera vamală. Respectiv dat fiind faptul că declaraţiile vamale datează cu anul 2021 nu poate fi invocate faptul că pentru declaraţiile în cauză se aplică retroactiv o lege, ori legea vizată 257 din 16.12.2020 conform art. LV a intrat în vigoare la 01.01.2021 şi are efecte şi pentru declaraţiile vamale din martie, respectiv mai 2021.

Partea apelantă a invocat constatările Curţii Constituţionale din decizia nr. 125 din 25 noiembrie 2019 de inadminsibilitate a sesizării nr. 1678/2019, precizând în acest context, că sunt lipsite de pertinenţă argumentele şi aprecierea critică şi totodată, nefondată a instanţei de judecată cu privire la faptul că autoritatea vamală a acordat liberul de vamă la import şi nu a solicitat la momentul vămuirii, şi nici ulterior, noi înscrisuri referitor la anul fabricării mărfurilor importate indicate de declarant, instanţa de judecată apreciază critic comportamentul autorităţii pârâte, care l-a stabilit în mod unilateral, având la bază scrisoarea Ministerului Afacerilor Externe şi Integrării Europene al RM nr. DB/05/022/10189 din 12 octombrie 2021.

Prin urmare, partea apelantă a explicat rolul şi competența exclusivă a subdiviziunii de control ulterior, care conform regulamentului de organizare şi funcţionare, reprezintă aparatul de control specializat în prevenirea, constatarea şi medierea sancţionării încălcărilor aduse reglementărilor vamale şi fiscale prin acte specifice de audit postvămuire sau de reverificare a declaraţiilor vamale. Acestea se efectuează pentru asigurarea aplicării corecte a reglementărilor vamale şi fiscale privind importul, exportul, tranzitul, transferul şi destinaţia finală a mărfurilor care circulă între teritoriul vamal al Republicii Moldova şi alte ţări, inclusiv staţionarea mărfurilor care nu au statut de mărfuri autohtone.

Altfel spus, cadrul legal în vigoare investeşte în mod clar, cert anume subdiviziunea de control ulterior cu împuterniciri de a constata anumite neconcordanţe şi alte încălcări vamale ce conduc la apariţia unei obligaţii vamale, cât şi neîndeplinirea cerinţelor legale ale declarantului vamal, şi anume post vămuire, ori aceasta este esenţa controlului ulterior ce indică asupra faptului că statul Republica Moldova nu urmează să suporte careva cheltuieli sau taxe neachitate la bugetul de stat indiferent de controalele efectuate la momentul vămuirii.

Totodată, obligativitatea citării, informării declarantului vamal despre iregularităţile depistate pe urma controlului ulterior prin reverificare a declaraţiei vamale intervine doar după efectiva depistare a acestora, obligaţie care a şi fost realizată de către organul vamal competent (fapt adeverit prin citaţiile şi scrisorile de însoţire anexate la procedura administrativă).

Partea apelantă a afirmat că un alt argument invocat de către instanţă rezidă în aceea că instanţa consideră că era în sarcina organului vamal să probeze că reclamanta nu a prezentat ori a reflectat eronat datele referitoare la actele care servesc drept bază la calcularea termenului de exploatare a mijlocului de transport auto, menţionate expres de art. 20 alin. (8) din Codul vamal, or, la caz având la bază scrisoarea Ministerului Afacerilor Externe şi Integrării Europene al Republicii Moldova nr.DB/05/022/10189 din 12.10.2021 (număr de intrare Serviciul Vamal G-1358 din 13.10.2021), cu informaţia anexată de la producător, s-a verificat respectarea reglementărilor vamale şi fiscale la declaraţiile vamale în baza cărora s-au importat tractoare agricole, cu ţara de expediţie Japonia.

Astfel, reieşind din informaţia remisă de Ministerul Afacerilor Externe şi Integrării Europene al Republicii Moldova obţinută de la companiile japoneze, se atestă faptul că, 8 buc. tractoare agricole importate conform declaraţiilor vamale nr. 2070124075 din 18.03.2021; 2070126554 din 24.03.2021; 2070150667 din 27.05.2021, au fost fabricate în perioada anilor 1988-1997 fiind cu vîrsta de fabricare de la 24 ani, la 33 ani, vârstă pentru care este prevăzută cota accizei speciale de 20 lei/cm3 si respectiv 60 lei/cm3.

În raport cu pretinsul viciu de motivare a actelor administrative individuale defavorabile, partea apelantă a menționat că în conţinutul actului de audit-postvămuire nr. 09.24/3 din 28.06.2024, sunt descrise toate motivele de fapt si drept, precum şi constatările depistate de către echipa de control, acesta fiind actul procedural ce precedă Decizia de regularizare nr.1262 din 9 iulie 2024. Astfel, prin actele menţionate supra, au fost respectate întru totul prevederile art. 31 din Codul administrativ, care statuează faptul că, actele administrative individuale şi operaţiunile administrative scrise trebuie să fie motivate.

Partea apelantă a explicat că fiecare dintre actele sus-menționate se întocmesc și se motivează reieşind din forma stabilită pentru fiecare categorie de act în parte. Astfel, prin Ordinul Serviciului Vamal nr. nr. 458-0 din 28.11.2023 „Cu privire la aprobarea modului de utilizare, formularul şi instrucţiunea de completare a Deciziei de regularizare”, a fost aprobat formularul deciziei de regularizare, conform anexei nr. 1 şi Instrucţiunea de completare a formularului deciziei de regularizare, conform anexei nr. 2 la prezentul Ordin.

În sensul celor prezentate supra, actele contestate de către S.R.L. „Ozonteh-Impex” sunt motivate, temeinice, cuprinzând motivarea certă la toate capitolele, prin prisma exigenţelor (rubricilor) impuse de legiuitor prin forma prestabilită de lege pentru un gen sau altul de acte (operaţiuni) administrative.

Sub o altă dimensiune, în ceea ce priveşte argumentul intimatului precum că organul vamal a reţinut că agentul economic S.R.L. „Ozonteh-Impex” a importat mijloace de transport, sunt invocări formale nefiind susţinute de probe, or, organul vamal a reţinut corect, mărfurile importate ca fiind tractoare agricole şi nu mijloace de transport. Mai mult ca atât, la caz expres, se face trimitere la tractoarele agricole importate şi anume, la anul de producere a acestora care s-a adeverit ca fiind mai mai mic potivit informaţiei de la uzina producătoare, decât cel atribuit iniţial ca fiind unul eronat, fapt confirmat prin răspunsul Ministerului Afacerilor Externe şi Integrării Europene al Republicii Moldova nr.DB/05/022/10189 din 12.10.2021 cu anexele de rigoare la care instanţa de fond nu s-a expus, prezentat drept o probă ce confirmă că de fapt, constatarea care a dus în sine la apariţia obligaţiei vamale, prin emiterea deciziei de regularizare nr. 1262 din 09.07.2025.

Partea apelantă a relevat că la caz nu este clară argumentarea instanţei, în partea ce ţine de anularea deciziei de regularizare nr. 1262 din 09.07.2024, reţinând că achitarea de către S.R.L. „Ozonteh-Impex” este nejustificată prin apariţia plăţilor suplimentare pentru marfa importată, or, organul vamal a respectat prevederile alin. (1) art.29 din Codul administrativ, orice măsură întreprinsă de autorităţile publice prin care se afectează drepturile sau libertăţile prevăzute de lege trebuie să corespundă principiului proporţionalităţii, mai mult ca atât nu au fost comise abuzuri din partea Biroului Vamal Centru, în pofida indicării de către instanţa de fond referitor la abuzul organului vamal care este o constatare arbitrară.

În materie de drept, partea apelantă a mai invocat și prevederile art. 1 pct. 21, 129, 181^1 alin. (2), 202^1 alin. (1), 202^3 alin. (1) lit. g), alin. (2), lit. e), 202^7 alin. (1) și (4) din Codul vamal, pct. 23 -34 din Regulamentului cu privire la procedura de realizare a controlului ulterior de către organele vamale aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.1000 din 17 octombrie 2018, art. 232-234 şi art. 240 (1) lit. b) din Codul administrativ.

Poziția intimatului pe marginea apelului:

Respectând principiul contradictorialității, în conformitate cu prevederile art. 38, 216 alin. (1) lit. a) și alin. (2) din Codul administrativ, înaintea emiterii unei soluții, participanților la proces li s-a oferit posibilitatea de a-și expune punctul de vedere asupra apelului depus în prezenta cauză.

Astfel, la 9 decembrie 2025, avocatul Ciolac Ivan, în interesele intimatului S.R.L. „Ozonteh-Impex” a depus referință asupra cererii de apel, prin care a solicitat respingerea apelului ca fiind neîntemeiat și menținerea hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani din 19 iunie 2025.

Admisibilitatea apelului:

Potrivit fișei de repartizare a dosarului, la 15 august 2025, prin intermediul Programului Integrat de Gestionare a Dosarelor, cauza de contencios administrativ a fost repartizată spre examinare în ordine de apel, în mod automat-aleatoriu judecătorului raportor Mîra Ghenadie.

În conformitate cu prevederile art. 236 alin. (1) din Codul administrativ, „*instanţa de apel examinează din oficiu admisibilitatea apelului*”.

Potrivit art. 232 alin. (1) din Codul administrativ, „*apelul se depune la instanţa de judecată care a emis hotărârea contestată în termen de 30 de zile de la pronunţarea dispozitivului hotărârii, dacă legea nu stabileşte un termen mai mic. Instanţa de judecată care a emis hotărârea contestată transmite neîntârziat apelul împreună cu dosarul judiciar, după motivarea hotărârii, instanţei de apel*”.

Din materialele cauzei rezultă că dispozitivul hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani, a fost pronunțat public la 19 iunie 2025, iar cererea de apel a fost depusă la 20 iunie 2025. Astfel, Completul judiciar constată că apelul a fost declarat în termenul legal.

Conform art. 232 alin. (2) din Codul administrativ, „*motivarea apelului se prezintă la instanţa de apel în termen de 30 de zile de la data notificării hotărârii motivate. Dacă se depune împreună cu apelul, motivarea apelului se depune la instanţa de judecată care a emis hotărârea contestată*”.

În speță, hotărârea motivată a fost notificată părții apelante la 7 august 2025, iar motivarea apelului a fost depusă la 3 septembrie 2025, adică cu respectarea prevederilor art. 232 alin. (2) din Codul administrativ.

Potrivit art. 233 alin. (2) din Codul administrativ, „*cererea de apel se semnează de apelant sau de reprezentantul lui legal ori împuternicit*”.

Completul judiciar a stabilit că cererea de apel, precum și motivarea acesteia, au fost semnate de către domnul Popenco Artiom, care, la momentul respectiv, deținea funcția de șef interimar al Biroului Vamal Centru, ulterior adjunct al șefului aceluiași birou vamal.

Astfel, în temeiul reglementărilor art. 232, 233, 236 și 241 din Codul administrativ, Completul specializat în materie de contencios administrativ concluzionează despre întrunirea condițiilor de admisibilitate a cererii de apel în cauză, motiv din care se purcede la examinarea apelului în fond.

Argumentele părților în cadrul judecării apelului:

În cadrul ședinței de judecată în instanța de apel, reprezentantul Biroului Vamal Centru și Serviciului Vamal, Lungu Cristina, a pledat pentru admiterea cererii de apel în sensul formulat.

În cadrul ședinței de judecată, reprezentantul intimatului, S.R.L. „Ozonteh-Impex”, avocatul Ciolac Ivan, a pledat pentru respingerea cererii de apel și menținerea hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani din 19 iunie 2025.

Aprecierea instanței de apel:

Subsumând punctul de vedere al participanților, normele procesuale și starea de fapt constatată în privința apelului, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii de Apel Centru consideră că apelul este întemeiat şi urmează a fi admis, cu casarea hotărârii primei instanţe și emiterea

unei noi decizii de respingere a acțiunii ca fiind neîntemeiată, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 240 alin. (1) lit. c) din Codul administrativ, „*examinând cererea de apel, instanţa de apel adoptă una dintre următoarele decizii: casează integral hotărârea primei instanţei şi emite o nouă decizie*”.

Potrivit art. 219 alin. (1) și (3) din Codul administrativ, „*instanța de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declarațiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanți. Instanța de judecată nu are dreptul să depășească limitele pretențiilor din acțiune, însă, totodată, nu este legată de textul cererilor formulate de participanții la proces*”.

În acord cu prevederile art. 225 alin. (1) - (2) din Codul administrativ, „*instanța de judecată nu este competentă să se pronunțe asupra oportunității unui act administrativ. Verificarea exercitării de către autoritatea publică a dreptului discreționar se limitează la faptul dacă autoritatea publică: a) și-a exercitat dreptul discreționar; b) a luat în considerare toate faptele relevante; c) a respectat limitele legale ale dreptului discreționar; d) și-a exercitat dreptul discreționar conform scopului acordat prin lege*”.

Conform jurisprudenței CtEDO instanța de apel, potrivit regulilor unui proces echitabil pornind de la aprecierea rolului determinant al concluziilor sale, are obligația să examineze efectiv problemele esențiale care îi sunt supuse aprecierii şi să nu se limiteze doar la însuşirea motivelor și concluziilor date de instanţa inferioară (*HirroBalani v. Spaniei*, nr.18064/91 din 09.12.1994 §27; *Georgiadis v. Greciei* nr.21522/93 din 29.05.1997 §43).

Potrivit recomandărilor avizului nr. 11 din 2008 al Consiliului Consultativ al Judecătorilor Europeni (CCJE) în atenţia Comitetului de Miniştri al Consiliului Europei privind calitatea hotărârilor judecătoreşti, o motivaţie şi o analiză clară sunt cerinţele fundamentale ale hotărârilor judecătoreşti şi un aspect important al dreptului la un proces echitabil. Pentru a răspunde cerinţelor procesului echitabil, motivarea ar trebui să evidenţieze, că judecătorul a examinat cu adevărat chestiunile esenţiale ce iau fost prezentate.

Instanţa de apel menționează că art. 6 din Convenţia Europeană a Drepturilor Omului garantează dreptul justiţiabilului la o hotărâre motivată sub aspectul instituirii obligaţiei instanţelor de judecată de a-şi argumenta hotărârile adoptate din perspectiva unei analize ample a circumstanţelor cauzei. Îndatorirea de a motiva coerent şi unitar hotărârea sub aspectul tuturor cererilor, fără a exista contradicţii între motivare şi dispozitiv, constituie o garanţie pentru justiţiabili, în faţa eventualului arbitrariu judecătoresc, fiind singurul mijloc prin care se dă posibilitatea de a putea exercita un eficient control judiciar.

În opinia Completului judiciar, prima instanță nu a ținut cont de aceste deziderate și a adoptat o hotărâre lipsită de fundament temeinic și contrară materialului probator administrat.

Pe parcursul judecării cauzei s-a constatat că, Secția control ulterior din cadrul Biroului Vamal Centru al Serviciul Vamal, a efectuat în perioada 9 februarie 2024 – 27 iunie 2024 controlul ulterior prin audit postvămuire, vizând verificarea corectitudinii acordării tratamentului tarifar favorabil și respectării destinației finale (scutirea „002") și verificarea respectării reglementărilor vamale și fiscale în baza declarațiilor vamale perfectate în perioada anilor 2021-2023 la S.R.L. „Ozonteh-Impex".

La 28 iunie 2024, a fost emis actul de audit postvămuire nr. 09.24/3, potrivit căruia, „*în urma efectuării controlului ulterior prin audit postvămuire la S.R.L. „Ozonteh-Impex", prin prisma riscurilor prestabilite, s-a stabilit că la momentul vămuirii au fost declarate informații eronate privind caracteristicile de bază a mijloacelor de transport, și anume anul de producere, fapt care a condus la neîncasarea deplină a drepturilor de import conform unor articole din declarațiile vamale nr. 2070124075 din 18 martie 2021; 2070126554 din 24 martie 2021; 2070150667 din 27 mai 2021.*

Astfel, în temeiul art. 127^{11} alin. (1), lit. a), art. 127^{3}, art. 181^{1}, Secțiunea a 29^{1}-a, din Codul vamal al RM, Legea nr. 1149-XIV din 20.07.2000, Titlul IV din Codul fiscal al RM, Legea nr.1163-XIII din 24.04.1997, urmează să fie recalculate și încasate obligații vamale în sumă totală de 414 800, 00 lei (taxa pentru acciz).

Totodată, conform art. 129 din Codul vamal nr. 1149-XIV din 20.07.2000 și art. 228 al Codului fiscal nr. 1163-XIII din 24.04.1997, urmează a fi calculată majorarea de întârziere (penalitatea) în urma recalculării drepturilor de import" (f.d. 16 – 22).

La 9 iulie 2024, a fost emisă decizia de regularizare nr. 1262, motivele întocmirii deciziei de regularizare fiind Ordinul Serviciului Vamal nr. 458-O din 28 noiembrie 2023, pct. 3 subpunct 2 și actul de audit postvămuire nr. 09.24/3 din 28 iunie 2024.

Potrivit deciziei de regularizare a fost calculată datoria vamală în cuantum de 414 800,00 lei și penalitatea în cuantum de 204 579,06 lei, iar în total suma de 619 379/06 lei (f.d. 23).

La 6 august 2024, S.R.L. „Ozonteh-Impex" a depus în adresa Serviciului Vamal o cerere prealabilă, solicitând suspendarea executării silite a Deciziei de regularizare nr. 1262 din 9 iulie 2024, anularea Deciziei de regularizare nr. 1262 din 9 iulie 2024, precum și constatarea tractoarelor importate și declarate de S.R.L. „Ozonteh-Impex" prin declarațiile vamale nr. 207012075 din 18 martie 2021, nr. 2070126554 din 24 martie 2021 și nr. 2070150667 din 27 mai 2021 ca nefiind mijloace de transport, precum și nefiind tractoare pentru a trage sau a împinge alte vehicule ori încărcături.

Ulterior, la 2 septembrie 2024, S.R.L. „Ozonteh-Impex” a înaintat Serviciului Vamal argumente suplimentare la cerere prealabilă.

Prin răspunsul nr. 28/11-10113 din 9 august 2024, Serviciul Vamal a admis cerința de suspendare a executării Deciziei de regularizare nr. 1262 din 9 iulie 2024, emisă de Biroul Vamal Centru, până la examinarea cererii prealabile și adoptarea unei decizii asupra acesteia (f.d. 32).

Prin răspunsul nr. 28/11-11156 din 5 septembrie 2024, Serviciul Vamal a respins cererea prealabilă, concluzionând că Decizia de regularizare nr.1262 din 9 iulie 2024, emisă de Biroul Vamal Centru, este legală și întemeiată, iar motive pentru satisfacerea cerințelor invocate în cererea prealabilă nu s-au constatat (f.d. 33-35).

Nefiind de acord cu decizia autorității publice, la 8 octombrie 2024, S.R.L. „Ozonteh-Impex” a depus prezenta acțiune în contencios administrativ.

Prima instanță, fiind învestită cu judecarea prezentei cauze, a admis parțial acțiunea în contencios administrativ.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru, analizând materialele anexate la dosar, în coraport cu legislația în vigoare ce guvernează raportul juridic litigios, consideră că soluția dată de către prima instanță, este una greșită, fiind adoptată cu aprecierea eronată a normelor materiale și procedurale în coroborare cu circumstanţele faptice ale cauzei.

Admisibilitatea acțiunii în contencios administrativ.

Potrivit art. 3 din Codul administrativ, „*scopul legislaţiei administrative Legislaţia administrativă are drept scop reglementarea procedurii de înfăptuire a activităţii administrative şi a controlului judecătoresc asupra acesteia, în vederea asigurării respectării drepturilor şi a libertăţilor prevăzute de lege ale persoanelor fizice şi juridice, ţinîndu-se cont de interesul public şi de regulile statului de drept*”.

Conform art. 5 din Codul administrativ, „*activitatea administrativă reprezintă totalitatea actelor administrative individuale şi normative, a contractelor administrative, a actelor reale, precum şi a operaţiunilor administrative realizate de autorităţile publice în regim de putere publică, prin care se organizează aplicarea legii şi se aplică nemijlocit legea*”.

Potrivit art. 20 din Codul administrativ, „*dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acţiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanţele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod*”.

Conform art. 206 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ, „*o acțiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru: a) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual (acţiune în contestare)*”.

Din punct de vedere a felului acțiunii în contencios administrativ, reieșind din cerințele formulate, Completul de judecată apreciază că acțiunea înaintată de reclamantul S.R.L. „Ozonteh-Impex” reprezintă o acțiune în contestare în conformitate cu prevederile art. 206 alin. (1) lit. a) coroborate cu art. 224 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ. Or, elementul central al obiectului acțiunii în contestare constă în anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual, iar, în speță, reclamantul urmărește anularea deciziei de regularizare nr. 1262 din 9 iulie 2024 și a actului de audit post-vămuire nr. 09.24/3 din 28 iunie 2024.

În conformitate cu art. 207 alin. (1) din Codul administrativ, „*instanţa verifică din oficiu dacă sunt întrunite condiţiile pentru admisibilitatea unei acţiuni în contenciosul administrativ. Dacă este inadmisibilă, acţiunea în contencios administrativ se declară ca atare prin încheiere judecătorească susceptibilă de recurs*”.

Conform art. 191 alin. (1) din Codul administrativ, „*cu excepţia cazurilor prevăzute la alin.(2) şi (3), judecătoriile soluţionează în fond toate acţiunile în contencios administrativ*”.

În acord cu prevederile art. 196 alin. (1) din Codul administrativ, „*acţiunea în contencios administrativ se depune la instanţa de judecată în a cărei rază teritorială îşi are sediul autoritatea publică care a desfăşurat activitatea administrativă contestată, daca legea nu prevede altfel*”.

Astfel, ținând cont de obiectul acțiunii și având în vedere prevederile art. 191 alin. (1) din Codul administrativ, examinarea prezentei cauze ține de competența Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani, or, obiectul acesteia nu se regăsește în excepțiile de la alin. (2) și (3) a art. 191 din Codul administrativ.

Prin urmare, acțiunea în contencios administrativ a fost înaintată de reclamantul S.R.L. „Ozonteh-Impex”, cu respectarea competenței jurisdicționale materiale și teritoriale.

Conform art. 10 alin. (1) din Codul administrativ, „*actul administrativ individual este orice dispoziţie, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin naşterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public*”.

Articolul 11 alin. (1) din Codul administrativ, prescrie că „*actele administrative individuale pot fi: a) acte defavorabile – actele care impun destinatarilor lor obligaţii, sancţiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat; b) acte favorabile – actele care creează destinatarilor săi un beneficiu sau un avantaj de orice fel*”.

La caz, instanța de apel atestă că decizia de regularizare nr. 1262 din 9 iulie 2024, reprezintă un act administrativ individual, emis pentru a fi reglementat un caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce efecte în exterior.

Totodată, în sensul art. 10 și 11 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ, aceste act constituie un act administrativ defavorabil reclamantului, or, prin emiterea actului administrativ menționat, reclamantului i-au fost recalculate obligații vamale în sumă de 414 800 lei precum și penalitate în sumă de 204 579, 06 lei, în total 619 379, 96 lei, cu care acesta nu este de acord.

Conform art. 53 alin.(1) din Constituție, „*persoana vătămată într-un drept al său de o autoritate publică, printr- un act administrativ sau prin nesoluţionarea în termenul legal a unei cereri, este îndreptăţită să obţină recunoaşterea dreptului pretins, anularea actului şi repararea pagubei*”.

În conformitate cu art. 17 din Codul administrativ, „*drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă*”.

În accepţiunea art. 39 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, „*controlul judecătoresc al activității administrative este garantat și nu poate fi îngrădit. Orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art. 17 sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanței de judecată competente*”.

Potrivit art. 189 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, „*orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorităţi publice poate înainta o acţiune în contencios administrativ. O acţiune în contencios administrativ poate fi înaintată şi atunci când autoritatea publică nu a soluţionat în termen legal o cerere*”.

Prin urmare, în sensul Legii revendicarea dreptului trebuie să se deducă din susținerile formulate prin cererea de chemare în judecată, în conținutul căreia urmează a fi arătată vătămarea dreptului personal, deoarece expresiile utilizate în textul art. 17, 39 și 189 din Codul administrativ de „drept vătămat” și de „încălcarea unui drept al său” se referă la drepturi subiective concrete, fiind excluse așa numitele drepturi prin ricoșeu, ipotetice, iluzorii sau virtuale, precum și acțiunile populare (*actio popularis*).

În speţă, se atestă că aceste condiţionalităţi au fost respectate de către S.R.L. „Ozonteh-Impex” care a invocat vătămarea dreptului propriu în motivele de fapt și de drept ale cererii de chemare în judecată, ce constituie în sine un drept subiectiv concret, astfel încât este evidentă revendicarea încălcării drepturilor sale prin activitate administrativă conform art. 20, 39 și 189 alin. (1) din Codul administrativ.

Completul judiciar relevă că reclamantul are dreptul la înaintarea acțiunii în contencios administrativ ori de câte ori se deduce la o examinare în *prima facie* - circumstanțele din cererea sa, acte, dosar administrativ etc., probabilitatea (posibilitatea) lezării unui drept al său prin actul administrativ individual contestat. Probabilitatea că dreptul subiectiv ar putea fi vătămat este prezumată de fiecare dată când o persoană este destinatar (art. 11 alin. (2) enunțul 1 din Codul administrativ) al actului administrativ individual defavorabil sau este terț.

În speță, reclamantul S.R.L. „Ozonteh-Impex” este destinatarul actelor contestate.

Astfel, Completul judiciar reține că, prin acțiunea depusă, S.R.L. „Ozonteh-Impex” a revendicat apărarea pe calea controlului judecătoresc a unui drept în sensul art. 17 din Codul administrativ, și anume, dreptul său de a beneficia de tratamentul tarifar preferenţial la achitarea taxelor vamale. Corespunzător, condiția revendicării unui drept legitim și în conformitate cu art. 39 din Codul administrativ este întrunită.

În conformitate cu art. 19 din Codul administrativ, „*cererea prealabilă este instituţia care oferă o cale de soluţionare prejudiciară a litigiilor administrative*”.

Potrivit art. 162 din Codul administrativ, „*procedura prealabilă urmăreşte scopul de a verifica legalitatea actelor administrative individuale. Dacă autoritatea publică nu soluţionează petiţia în termenele prevăzute de prezentul cod, persoana afectată este în drept să depună cerere prealabilă. Cererea prealabilă poate fi îndreptată spre: a) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual ilegal sau nul; b) emiterea unui act administrativ individual*”.

Articolul 208 alin. (1) din Codul administrativ, prescrie că, „*până la înaintarea acţiunii în contencios administrativ se va respecta procedura prealabilă, cu excepţiile prevăzute de lege*”.

Conform art. 44 alin. (3) din Codul vamal nr. 95 din 24 august 2021 „ *Prin derogare de la prevederile Codului administrativ, decizia vamală se contestă cu cerere prealabilă la aparatul central al Serviciului Vamal. Aparatul central al Serviciului Vamal poate anula, revoca, modifica, suspenda sau menține decizia*”.

Potrivit art. 45 alin. (1) și (2) din Codul vamal nr. 95 din 24 august 2021 „*(1) Prevederile prezentului articol se aplică cazurilor de atac al deciziei vamale, cu excepția cazurilor de atac al deciziei Serviciului Vamal privind cazul de contravenție vamală. (2) Decizia vamală poate fi atacată cu cerere prealabilă în termen de 30 de zile de la data comunicării acesteia*”.

După cum rezultă din materialele cauzei elucidate anterior, urmează că, până la înaintarea acţiunii în contencios administrativ, reclamantul/intimat a respectat procedura prealabilă.

În speță, Completul judiciar reține că, la 6 august 2024, reclamantul a depus cerere prealabilă la Serviciului Vamal, prin care și-a manifestat dezacordul cu decizia de regularizare nr. 1262 din 9 iulie 2024 și cu actul de audit post-vămuire nr. 09.24/3 din 28 iunie 2024.

Prin răspunsul nr. 28/11-11156 din 5 septembrie 2024, Serviciul Vamal a respins cererea prealabilă. Potrivit plicului poștal anexat la materialele cauzei acesta a fost expediat la 9 septembrie 2024, în adresa S.R.L. „Ozonteh-Impex” (f.d. 36).

În acelaşi timp, art. 209 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ, stipulează că „*acţiunea în contestare şi acţiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la data comunicării*

sau notificării deciziei cu privire la cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de prezentul cod pentru soluţionarea acesteia".

Acțiunea în contencios administrativ a fost depusă la 8 octombrie 2024.

Astfel, coroborând prevederile normelor legale citate anterior, cu circumstanțele de fapt ale cauzei, Completul judiciar statuează că, reclamantul S.R.L. „Ozonteh-Impex" este subiect de sesizare a instanței de contencios administrativ, a respectat procedura de adresare în instanța de judecată, precum și termenul de depunere a acțiunii în instanța de judecată, iar acțiunea depusă nu este exceptată de la controlul judiciar, prin urmare motive de inadmisibilitate a acțiunii în conformitate cu prevederile art. 207 alin. (2) din Codul administrativ, la caz nu sunt, din care considerente, instanța de fond corect a conchis asupra întrunirii condițiilor de admisibilitate a acțiunii.

Cu referire la fondul acțiunii.

Potrivit art. 224 alin. (1) lit. a) și f) din Codul administrativ „*examinând acţiunea în contencios administrativ în fond, instanţa de judecată adoptă una dintre următoarele hotărâri: a) în baza unei acţiuni în contestare, anulează în tot sau în parte actul administrativ individual, precum şi o eventuală decizie de soluţionare a cererii prealabile, dacă acestea sunt ilegale şi prin ele reclamantul este vătămat în drepturile sale ;* ***f) respinge acţiunea ca fiind neîntemeiată, dacă nu sunt îndeplinite condiţiile de adoptare a unei hotărâri prevăzute la lit.a)–e)***".

Conform art. 93 alin. (1) din Codul administrativ, „*fiecare participant probează faptele pe care îşi întemeiază pretenţia*".

La acest capitol, se reține și dispozițiile art. 22 alin. (1) coroborat cu art. 219 alin. (1) din Codul administrativ, care stipulează că, „*instanţa de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declarațiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanţi*".

Pentru început, Completul judiciar consideră necesar să clarifice aspectul cu referire la cadrul normativ aplicabil speței și critica reținută de instanța de fond privind pretinsa aplicare eronată a legislației vamale.

Astfel, Completul judiciar constată că instanța de fond a reținut că „*având în vedere prevederile art. 427 alin. (1) din Codul vamal nr. 95/2021 și faptul că obligațiile vamale suplimentare au fost impuse ca urmare a importului de mărfuri efectuat în perioada 2021–2023, aplicabile speței sunt prevederile Codului vamal nr. 1149-XIV din 20.07.2000*.

De asemenea, prima instanță a indicat că *„autoritatea publică pârâtă a făcut trimitere la prevederile art. 1 alin. (2^1), art. 181^1, art. 185, art. 202, Capitolul V, secțiunea 29^1- controlul ulterior din Codul vamal nr. 1149 din 20.07.2000.*

Totodată, în același ordin, Serviciul Vamal a făcut trimitere la prevederile art. 343 - formele controlului vamal; art. 352 - controlul ulterior; art. 353 - auditul

postvămuire; art. 355 - drepturile și obligațiile Serviciului vamal la exercitarea controlului ulterior și cele ale persoanei supuse controlului din Codul vamal nr. 95 din 24.08.2021, precum și la pct.702-823 din Hotărârea Guvernului nr. 92 din 28 februarie 2023, cu privire la punerea în aplicare a Codului vamal nr. 95/2021.

În aceste circumstanțe, instanța atestă o aplicare eronată a normelor materiale din partea Serviciului vamal, or, autoritatea publică la emiterea ordinului de control a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată, având în vedere faptul că controlul vamal urma să aibă loc în baza prevederilor Codului vamal nr. 1149 din 20.07.2000 în vigoare la data la care Serviciul Vamal a acceptat declarațiile vamale supuse controlului postvămuire.

Respectiv, la emiterea ordinului de control, Serviciul Vamal urma să identifice clar care norme sunt aplicabile, or aplicabilitatea prevederilor Codului vamal nr. 95/2021 și a Hotărârii Guvernului nr. 92/2023 este eronată, la caz aplicabile fiind prevederile Codului vamal nr.1149 din 20.07.2000 și a Hotărârii Guvernului nr.1000 din 17.10.2018".

Completul judiciar apreciază critic concluziile primei instanțe, considerând că acestea rezultă dintr-o interpretare izolată a dispozițiilor tranzitorii ale Codului vamal nr. 95/2021, fără o corelare sistemică a normelor.

În primul rând, Completul judiciar reține că potrivit art. 427 alin. (1) din Codul vamal nr. 95/2021, invocat de instanța de fond „*continuarea derulării regimurilor vamale (import, export, tranzit) inițiate până la data intrării în vigoare a prezentului cod se va finaliza conform prevederilor legale în vigoare la 31 decembrie 2023*".

În acest sens este relevant faptul că legiuitorul a reglementat distinct, prin art. 427 alin. (10) din Codul vamal nr. 95/2021, situația controalelor ulterioare, stabilind expres că „*controalele ulterioare inițiate până la data intrării în vigoare a prezentului cod care nu au fost finalizate până la 1 ianuarie 2024 se vor realiza și finaliza conform prevederilor legale în vigoare la 31 decembrie 2023*".

Existența unei prevederi separate privind controlul ulterior arată că legiuitorul a tratat distinct situația regimurilor vamale aflate încă în desfășurare și situația controalelor ulterioare. Prin urmare, interpretarea instanței de fond, potrivit căreia art. 427 alin. (1) din Codul vamal nr. 95/2021 ar obliga aplicarea integrală a Codului vamal nr. 1149/2000 în toate controalele ulterioare care vizează declarații vamale anterioare anului 2024, nu poate fi reținută. Dacă aceasta ar fi fost intenția legiuitorului, nu ar mai fi existat necesitatea introducerii unei reguli separate la alin. (10) art. 427 din Codul vamal nr. 95/2021, dedicată expres controlului ulterior.

În speță, controlul ulterior nu a fost inițiat anterior datei de 1 ianuarie 2024 și nici nu reprezintă continuarea unui control început în condițiile reglementate de Codul vamal nr. 1149/2000, fiind desfășurat, conform materialelor cauzei, în perioada 9 februarie 2024 – 27 iunie 2024, ulterior intrării în vigoare a Codului vamal nr. 95/2021. În aceste condiții, normele procedurale incidente desfășurării

controlului ulterior urmau a fi apreciate prin prisma cadrului normativ în vigoare la momentul efectuării controlului, respectiv Codul vamal nr. 95/2021.

În consecință, Completul judiciar reține că trimiterea Serviciului Vamal atât la dispoziții ale Codului vamal nr. 95/2021, cât și la prevederi ale Codului vamal nr. 1149/2000 se justifică prin faptul că normele indicate au fost incidente unor aspecte diferite ale raportului juridic litigios, respectiv procedurii controlului ulterior desfășurat în anul 2024 și obligației vamale aferente declarațiilor vamale acceptate în anul 2021.

Astfel, faptul că obligația vamală urmează a fi verificată prin prisma legislației aplicabile la momentul acceptării declarației vamale nu exclude aplicarea normelor procedurale în vigoare la data desfășurării controlului ulterior.

Sub acest aspect, Completul judiciar constată că instanța de fond a omis să distingă între legea materială aplicabilă determinării obligațiilor vamale și legea procedurală aplicabilă controlului ulterior.

În cele ce succed, Completul judiciar reiterează că, obiectul examinării în prezenta cauză de contencios administrativ constă în verificarea legalității deciziei de regularizare nr. 1262 din 9 iulie 2024 și actului de audit post-vămuire nr. 09.24/3 din 28 iunie 2024.

Cu raportare la speța în cauză, Completul specializat în examinarea cauzelor de contencios administrativ al Curții de Apel Centru reține că potrivit art. 343 alin. (1) lit. d) din Codul vamal nr. 95/2021 (în redacția în vigoare la data desfășurării procedurii administrative) „*(1) Formele controlului vamal sunt: d) controlul ulterior prin audit postvămuire sau reverificare a declarației vamale*”.

Conform art. 352 din Codul vamal nr. 95/2021 (în redacția în vigoare la data desfășurării controlului ulterior) „*(1) În vederea realizării controlului vamal, Serviciul Vamal efectuează controlul ulterior prin audit postvămuire sau reverificare a declarației vamale.*

(2) Controlul ulterior se inițiază planificat, inopinat sau prin contrapunere.

(3) Dacă în cadrul controlului ulterior s-a stabilit că dispozițiile ce reglementează regimul vamal respectiv au fost aplicate eronat, Serviciul Vamal întreprinde acțiuni de regularizare.

(4) Serviciul Vamal stabilește imparțial toți factorii și circumstanțele care vizează persoana supusă controlului și din care rezultă apariția, modificarea (inclusiv micșorarea) sau anularea datoriei vamale.

(5) Fără a aduce atingere prevederilor alin. (3), controlul ulterior se încheie printr-un raport dacă:

a) persoana juridică în privința căreia urmează a fi inițiată sau a fost inițiată procedura de control ulterior a fost lichidată, iar întreprinzătorul individual a fost radiat din Registrul de stat al întreprinzătorilor individuali;

b) persoana în adresa căreia urmează a fi iniţiat sau a fost iniţiat controlul ulterior nu este de găsit şi informaţia de care dispune Serviciul Vamal este insuficientă pentru efectuarea controlului.

(6) În alte cazuri decât cele menţionate la alin.(5), un control ulterior se finalizează cu întocmirea actului de audit postvămuire sau a procesului-verbal de reverificare a declaraţiei vamale, care se comunică în conformitate cu art. 22.

(7) În baza actelor menţionate la alin.(6) şi, după caz, a notei de constatare, în cazul apariţiei, modificării (inclusiv micşorării) sau anulării datoriei vamale, Serviciul Vamal emite decizia de regularizare.

(8) Rezultatele controlului ulterior consemnate în actele prevăzute la alin.(6) sunt comunicate persoanei supuse controlului. Persoana supusă controlului este în drept să-şi exprime dezacordul cu rezultatele controlului ulterior în termen de 20 de zile de la comunicarea acestora, cu anexarea actelor justificative".

În conformitate cu art. 353 alin. (1) – (5); (16) – (17) din Codul vamal nr. 95/2021 (în redacția în vigoare la data desfășurării controlului ulterior) „*(1) Auditul postvămuire se efectuează în baza unui ordin de control emis fie de către directorul Serviciului Vamal sau şeful biroului vamal, fie de persoanele împuternicite de către aceştia.*

(2) Iniţierea auditului postvămuire se aduce la cunoştinţa persoanei auditate cu cel puţin 3 zile lucrătoare înainte de data începerii controlului, cu excepţia controlului inopinat. Ordinul de control se comunică persoanei supuse controlului prin orice modalitate care permite organului vamal confirmarea recepţionării de către persoana respectivă. Comunicarea la adresa electronică indicată a persoanei controlate şi recepţionarea ordinului de control în format electronic, semnat cu semnătură electronică avansată sau calificată, se consideră comunicare la sediul acesteia.

(3) Contestarea ordinului de control, de sistare sau de prelungire a auditului nu împiedică efectuarea controlului.

(4) Auditul postvămuire nu trebuie să depăşească 2 luni de la data iniţierii, stabilită în ordinul de control menţionat la alin. (1).

(5) În cazuri întemeiate, durata de desfăşurare a auditului postvămuire poate fi prelungită prin ordin cu cel mult 4 luni sau poate fi sistată. Perioada sistării şi cea a prezentării documentelor nu se includ în durata efectuării auditului postvămuire, ultima fiind calculată din ziua începerii lui până în ziua semnării actului respectiv, inclusiv.

(16) Dacă în procesul auditului postvămuire s-au constatat încălcări ale legislaţiei, Serviciul Vamal, împreună cu persoana auditată sau în absenţa acesteia, examinează încălcările, întocmeşte un proces-verbal de examinare preliminară a rezultatelor auditului postvămuire şi informează persoana auditată despre consecinţele juridice ale acestora. Persoana auditată este în drept să refuze participarea la acţiunile respective.

(17) Auditul postvămuire se finalizează cu întocmirea actului de audit postvămuire, în termen de până la 14 zile de la aducerea la cunoştinţă a procesului-verbal de examinare preliminară a rezultatelor auditului postvămuire".

Conform art. 356 alin. (1) din Codul vamal nr. 95/2021 (în redacția în vigoare la data desfășurării controlului ulterior) „ *(1) Serviciul Vamal calculează datoria vamală în baza rezultatelor controlului ulterior, stabilind dacă aceasta a fost constatată conform legislației, cu emiterea deciziei de regularizare. Prin derogare de la art. 108 alin. (1), decizia de regularizare se emite de subdiviziunea Serviciului Vamal care a efectuat controlul ulterior*".

Conform art. 127^{13} alin. (1) din Codul vamal din 20 iulie 2000, „*decizia de regularizare reprezintă un document de o formă stabilită de Serviciul Vamal, întocmit de organele vamale, care serveşte drept dovadă a apariției și/sau anulării obligației vamale, a restituirii drepturilor de import sau de export plătite ori percepute în plus și a măsurilor de politică economică și care este executoriu din momentul aducerii acesteia la cunoștință plătitorului vamal*".

În conformitate cu art. 129 alin. (1) - (2^2) din Codul vamal din 20 iulie 2000, „*(1) Drepturile de import şi de export neplătite în modul stabilit la art. 124 se percep în mod incontestabil de către organul vamal din contul plătitorului în baza documentelor executorii sau a documentelor echivalente acestora, în condiţiile legii. (2) Pentru fiecare zi de întîrziere a plăţii drepturilor de import şi de export se încasează o penalitate în mărimea stabilită de Codul fiscal, cu excepţiile prevăzute de lege. (2^1) Calcularea majorării de întîrziere (penalităţii) şi reflectarea acesteia în fişa de evidenţă a plătitorului vamal se efectuează lunar. (2^2) Pentru sumele obligaţiei vamale stabilite în procesul controlului ulterior sau în urma recalculării drepturilor de import şi de export, majorarea de întîrziere se calculează pentru perioada de cînd sumele obligaţiilor vamale respective urmau să fie achitate şi pînă la data stingerii acestora. Înscrierea în fişa de evidenţă a plătitorului vamal a majorării de întîrziere calculate în procesul controlului ulterior sau ca rezultat al recalculării drepturilor de import şi de export se efectuează în baza deciziei de regularizare*".

Raportând cadrul legal precitat la circumstanțele de fapt ale speței, Completul judiciar constată că, reclamantul S.R.L. „Ozonteh-Impex", în baza declarațiilor vamale nr. 2070I24075 din 18 martie 2021, nr. 2070I26554 din 24 martie 2021 și nr. 2070I50667 din 27 mai 2021 a importat tractoare agricole declarate la pozițiile tarifare 870191100, 870192100.

Sub acest aspect, Completul judiciar consideră necesar să precizeze referitor la alegațiile părții reclamante precum că „*nu a importat mijloace de transport, iar acest fapt este eronat constatat de către Biroul Vamal Centru*", faptul că potrivit art. 119 alin. (1) lit. g) din Codul fiscal, „*în sensul prezentului titlu, se definesc următoarele noţiuni: 1)* Acciză *– impozit de stat care se percepe, direct sau indirect, asupra următoarelor mărfuri de consum:* ***g) mijloace de transport specificate în anexa nr.2 la prezentul titlu***". La rândul său anexa menționată prevede expres, printre bunurile

supuse accizării, „*tractoare clasificate la poziţiile tarifare **870191100**, **870192100**, 870193100, 870194100, 870195100*”, cu stabilirea cuantumului accizei în funcție de vechimea acestora.

Prin urmare, în prezenta cauză, nu se pune în discuție interpretarea noțiunii de „mijloc de transport” sau poziția tarifară a bunurilor importate, din moment ce reclamantul a declarat mărfurile importate la pozițiile tarifare 870191100 și 870192100, iar legiuitorul a prevăzut expres, prin art. 119 alin. (1) lit. g) din Codul fiscal coroborat cu anexa nr. 2 la Titlul IV, că acciza se percepe inclusiv asupra mijloacelor de transport specificate în anexa nr. 2 la Titlul IV, aceasta incluzând în mod expres tractoarele clasificate la pozițiile tarifare respective. În aceste condiții, susținerea reclamantului este contrazisă de prevederile legale iar aspectul litigios nu vizează poziția tarifară a mărfurilor importate, ci corectitudinea informațiilor declarate privind anul producerii și influența acestui aspect asupra cuantumului accizei calculate.

Clarificând acest aspect, Completul judiciar reține că, ulterior efectuării operațiunilor de vămuire și acordării liberului de vamă, Serviciul Vamal a inițiat verificări privind corectitudinea informațiilor declarate la import, în contextul activităților de control ulterior planificate pentru anul 2024. Astfel, potrivit Planului anual de control pentru perioada 1 ianuarie 2024 – 31 decembrie 2024 al secțiilor de control ulterior din cadrul birourilor vamale, efectuat prin reverificarea declarațiilor vamale și aprobat de Directorul Serviciului Vamal, agentul economic S.R.L. „Ozonteh-Impex” a fost inclus în lista subiecților supuși controlului, în baza riscului privind nerespectarea reglementărilor vamale și fiscale.

În acest sens, prin Ordinul de control nr. 15-0 din 31 ianuarie 2024, modificat prin Ordinul nr. 49-0 din 5 aprilie 2024 a fost autorizată efectuarea controlului ulterior prin audit postvămuire vizând verificarea corectitudinii acordării tratamentului tarifar favorabil și respectării destinației finale „002” precum și verificarea respectării reglementărilor vamale și fiscale în baza declarațiilor vamale perfectate în perioada anilor 2021-2023.

În contextul celor relatate, Completul judiciar apreciază critic concluzia instanței de fond potrivit căreia „*includerea S.R.L. „Ozonteh-Impex” în programul de activitate al Secției de control ulterior s-a realizat ca rezultat al informației parvenite de la MAEIE*”, iar acest fapt ar fi fost „*contrar procedurii reglementate de prevederile legale, care indică expres că procedura de control ulterior urmează a fi realizată de organele vamale, în baza planului anual de control, în urma aplicării studiilor de analiză a riscurilor și aprobate de conducerea Serviciului Vamal, precum și în baza controalelor inopinate coordonate și avizate de către conducătorii ierarhic superiori, ulterior fiind aprobate de conducerea Serviciului Vamal”.*

Or, astfel cum a fost arătat în baza materialelor cauzei se atestă că S.R.L. „Ozonteh-Impex” a fost inclus în Planul anual de control pentru perioada 1 ianuarie 2024 – 31 decembrie 2024, aprobat de Directorul Serviciului Vamal, în baza riscului

privind nerespectarea reglementărilor vamale și fiscale, iar ulterior controlul a fost autorizat prin Ordinul de control nr. 15-0 din 31 ianuarie 2024, modificat prin Ordinul nr. 49-0 din 5 aprilie 2024.

Prin urmare, informațiile remise prin intermediul Ministerului Afacerilor Externe și Integrării Europene nu au reprezentat unicul temei al controlului ulterior.

Sub acest aspect, nu poate fi reținută nici concluzia primei instanțe potrivit căreia Serviciul Vamal ar fi stabilit „*în mod unilateral*" anul producerii bunurilor importate. Contrar acestei teze, din materialele cauzei rezultă că informațiile privind anul sau perioada producerii nu au fost stabilite prin simple presupuneri ale autorității vamale, ci au rezultat din informațiile remise de producători obținute prin canale oficiale, în corespundere cu mecanismul prevăzut de art. 20 alin. (8) din Codul vamal din 20 iulie 2000.

Astfel, în conformitate cu art. 20 alin. (8) Codul vamal din 20 iulie 2000 „*Drept bază la calcularea termenului de exploatare a mijlocului de transport auto, a motorului şi a caroseriei se ia anul de fabricaţie. Anul de fabricaţie se stabileşte în baza datelor ce se conţin în certificatul de înmatriculare (paşaportul tehnic) şi în codul VIN (numărul de identificare al vehiculului). În cazul necorespunderii datelor din documentele de înmatriculare cu cele din codul VIN, drept bază se iau datele uzinei producătoare a vehiculului sau informaţia obţinută de la dealerii autorizaţi ai producătorilor de maşini. În cazul în care o persoană prezintă copii ale actelor de înmatriculare, eliberate anterior de ţara exportatoare a vehiculului, şi există suspiciuni privind anul de fabricaţie indicat în aceste copii, anul de fabricaţie se stabileşte în baza datelor uzinei producătoare sau în baza informaţiei obţinute de la dealerii autorizaţi ai producătorilor de maşini. Dacă, prin aceste metode, nu se stabileşte anul de fabricaţie a vehiculului supus evidenţei în Registrul de stat al transporturilor, se face menţiunea respectivă în sistemul informaţional „Asycuda World*".

Completul judiciar atestă că norma menționată stabilește expres că anul de fabricație se determină în baza certificatului de înmatriculare și a codului VIN, iar în cazul necorespunderii datelor sau existenței unor suspiciuni, acesta poate fi stabilit „*în baza datelor uzinei producătoare a vehiculului sau a informației obținute de la dealerii autorizați ai producătorilor de mașini*".

În acest sens, Completul judiciar atestă că din materialele dosarului rezultă că verificarea corectitudinii informațiilor declarate privind anul producerii bunurilor importate nu a fost una arbitrară sau întemeiată exclusiv pe presupuneri ale autorității vamale, or, din scrisoarea Biroului Vamal Centru rezultă că, în anul 2021, în urma analizării operațiunilor de import efectuate de S.R.L. „Ozonteh-Impex" și de un alt agent economic, autoritatea vamală a constatat că, pentru mai multe tractoare agricole importate din Japonia, a fost declarat anul producerii în intervalul 2003–2013, circumstanță care conducea la aplicarea cotei accizei speciale de 0 lei/cm³ potrivit anexei nr. 2 la Titlul IV din Codul fiscal. În acest context, Biroul Vamal

Centru a apreciat existența unui risc privind declararea neautentică a anului producerii și a propus verificarea informațiilor prin interpelarea autorităților competente din Japonia, a dealerilor autorizați a producătorilor de tractoare din țările limitrofe Ucraina și România, în condițiile art. 20 din Codul vamal, în vederea stabilirii anului de producere a tractoarelor indicate în anexă, fapt ce va permite calcularea şi achitarea corectă a accizei speciale (f.d.a. 31).

În continuare, ca urmare a demersului Serviciului Vamal nr. 28/04-10575 din 26 iulie 2021 privind identificarea anilor sau perioadelor de producere ale minitractoarelor importate, prin scrisoarea Direcției cooperare bilaterală a Ministerului Afacerilor Externe și Integrării Europene nr. DB/05/022/10189 din 12 octombrie 2021 au fost remise Serviciului Vamal informațiile obținute de la companiile japoneze (f.d.a. 27).

Din anexele la această corespondență rezultă că, pentru tractoarele agricole care fac obiectul prezentei cauze, au fost comunicate următoarele informații privind anul sau perioada efectivă de producere: ISEKI GEAS 223F, seria 002830 – anul producerii 1997; ISEKI SIAL193/TF193, seria 000103 – anul producerii 1995; ISEKI TU165F, seria 02310 – anul producerii 1988; ISEKI TA317F, seria 02992 – anul producerii 1993; ISEKI TF21F, seria 001700 – anul producerii 1992; SHIBAURA P155F, seria 10605 – perioada anilor 1990–1991, precum și alte informații privind tractoarele de tip KUBOTA indicate în intervalele estimative de fabricație comunicate de producători.

În continuare, Completul judiciar notează că prin actul de audit post-vămuire nr. 09.24/3 din 28 iunie 2024, Serviciul Vamal a verificat corectitudinea stabilirii obligațiilor vamale aferente declarațiilor vamale depuse de reclamant în perioada martie–mai 2021, constatând că, pentru tractoarele agricole importate, anul producerii indicat în declarațiile vamale nu corespunde informațiilor oficiale remise ulterior de producătorii acestora, fapt care a influențat cuantumul accizei speciale calculate la momentul importului.

Astfel, prin actul de audit post-vămuire nr. 09.24/3 din 28 iunie 2024, Serviciul Vamal a indicat:

„*- În declaraţia vamală nr.2070I24075 din 18.03.2021 -*

(art. 1) tractor agricol cu roţi de maxim 18 KW, uzat ISEKISIAL 193, seria 000103, cm3- 1123, anul producerii 2009, de facto anul producerii este 1995;

(art.4) tractor agricol cu roţi de maxim 18 KW, uzat ISEKI TU 165F, seria 02310, cm3- 979, anul producerii 2003, de facto anul producerii este 1988;

(art.5) tractor agricol cu roţi de maxim 18 KW, uzat KUBOTA A-15DT, seria 16007, cm3 - 898, anul producerii 2005, de facto anul producerii este între 1990-1992;

(art. 11) tractor agricol cu roţi de maxim 18 KW, uzat SHIBAURA P155F, seria 10605, cm3 - 879, anul producerii 2004, de facto anul producerii este între 1990-1991;

- În declaraţia vamală nr.2070I26554 din 24.03.2021-

(art.l) tractor agricol cu roţi de peste 18 KW-max 37 kw, uzat ISEKI TA 317F, seria 02992, cm 3-1498, anul producerii 2006, de facto anul producerii este 1993;

(art.9) tractor agricol cu roţi de maxim 18 KW, uzat ISEKI TF 21 F, seria 001700, cm3 - 1498, anul producerii 2008, de facto anul producerii este 1992;

(art. 10) tractor agricol cu roţi de maxim 18 KW, uzat KUBOTA ,4/55, seria 12982, cm3 - 898, anul producerii 2007, de facto anul producerii este între 1993-1996;

- În declaraţia vamală nr.2070I50667 din 27.05.2021 –

(art.2) tractor agricol cu roţi de peste 18 KW-max 37 kw, uzat ISEKI GEAS 223F, seria 002830, cm3- 1463, anul producerii 2003, de facto anul producerii este 1997".

În contextul constatărilor expuse, Completul judiciar reține că diferențele identificate între anul producerii declarat la import și anul ori perioada efectivă de fabricație comunicate de producători prezentau relevanță juridică directă asupra cuantumului accizei datorate, or, potrivit anexei nr. 2 la Titlul IV din Codul fiscal, pentru tractoarele clasificate la pozițiile tarifare **870191100, 870192100**, 870193100, 870194100 și 870195100, cuantumul accizei speciale este determinat în funcție de vechimea bunului, după cum urmează: *pentru tractoare cu vârsta de până la 20 de ani inclusiv – 0 lei/cm³, de la 21 la 23 de ani inclusiv – 10 lei/cm³, de la 24 la 26 de ani inclusiv – 20 lei/cm³, iar de la 27 de ani – 60 lei/cm³*.

Prin urmare, în măsura în care, în urma verificărilor efectuate, s-a constatat că o parte dintre tractoarele declarate de reclamant ca fiind fabricate în anii 2003–2009 aveau, în realitate, ani de producere semnificativ anteriori, respectiv 1988, 1992, 1993, 1995, 1997 ori perioade estimative 1990–1991 și 1993–1996, această împrejurare determina aplicarea unor cote de acciză diferite de cele avute în vedere la momentul importului și, implicit, recalcularea obligațiilor vamale aferente.

În consecință, în baza constatărilor reținute prin actul de audit post-vămuire nr. 09.24/3 din 28 iunie 2024, autoritatea vamală a procedat la regularizarea drepturilor de import și a emis decizia de regularizare nr. 1262 din 9 iulie 2024, potrivit căreia a fost calculată datoria vamală în cuantum de 414 800,00 lei și penalitatea în cuantum de 204 579,06 lei, iar în total suma de 619 379/06 lei.

Prin urmare, concluziile instanței de fond precum că *„la momentul atribuirii regimului vamal, informațiile prezentate nu au conținut careva erori sau omisiuni. Prin urmare, careva recalcule ale dreptului de import nu pot avea loc, decât cu efectuarea abuzivă a acestora din partea Biroului Vamal Centru*", nu pot fi reținute întrucât constatările rezultate în urma controlului ulterior nu relevă o intervenție arbitrară sau abuzivă a autorității vamale, ci existența unor neconcordanțe între informațiile declarate la import și datele comunicate ulterior de producători, împrejurare care, prin efectul dispozițiilor anexei nr. 2 la Titlul IV din Codul fiscal,

a influențat cuantumul obligației vamale și a justificat emiterea deciziei de regularizare.

În aceeași ordine de idei, Completul judiciar apreciază critic și concluzia instanței de fond potrivit căreia *„se constată că la momentul înregistrării declaraţiilor vamale nr. 2070I24075 din 18 martie 2021: 2070I26554 din 24 martie 2021; 2070I50667 din 27 mai 2021, careva solicitări de a prezenta documente suplimentare din partea Biroului Vamal nu au fost invocate”.* O asemenea interpretare lipsește de conținut însăși instituția controlului ulterior, care presupune posibilitatea verificării legalității unei operațiuni vamale după acordarea liberului de vamă și permite autorității competente să intervină în situația în care constată că informațiile furnizate au condus la stabilirea diminuată a obligației vamale.

În acest sens, potrivit art. 127^{11} alin. (1) lit. a) din Codul vamal din 20 iulie 2000*,* „(1) *Obligaţia vamală apare, atât la import cât şi la export, şi în următoarele cazuri: a) când, ulterior efectuării operaţiunilor de vămuire şi acordării liberului de vamă, se constată că informaţiile cuprinse în declaraţia vamală au condus la stabilirea unei obligaţii vamale diminuate*”. Prin urmare, împrejurarea că, la momentul importului, autoritatea vamală a acceptat declarațiile și a acordat liberul de vamă nu exclude dreptul și obligația acesteia de a reverifica ulterior corectitudinea informațiilor declarate și de a interveni prin emiterea unei decizii de regularizare în cazul constatării unei obligații vamale stabilite diminuat.

Cu privire la argumentele primei instanțe precum că „*impunerea unor taxe vamale majorate reclamantei „Ozonteh-Impex” SRL peste 3 ani de la importul mărfurilor, când actele prezentate inițial au fost acceptate de organul vamal fără a fi constatate încălcări, constituie o ingerință nerezonabilă și disproporțională cu scopul urmărit de lege*”, Completul judiciar reține că potrivit art. 127 alin. (10) din Codul vamal din 20 iulie 2000, „*Cu excepţia cazurilor prevăzute la alin.(11), termenul de prescripţie pentru determinarea obligaţiilor vamale este de 4 ani, calculat conform art. 202^{5} alin. (2)*”. În speță, decizia de regularizare nr. 1262 din 9 iulie 2024 a fost emisă în interiorul acestui termen, motiv pentru care simpla trecere a unei perioade de timp de la acordarea liberului de vamă nu poate fundamenta concluzia caracterului abuziv ori disproporționat al măsurii dispuse.

În continuare, cu referire la alegațiile privind nemotivarea actelor administrative contestate, Completul judiciar relevă că potrivit art. 22 din Codul administrativ, „*(1) Autorităţile publice şi instanţele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul şi volumul cercetărilor şi nu sunt legate nici de expunerile participanţilor, nici de cererile lor de reclamare a probelor. (2) Faptele deja cunoscute autorităţilor publice sau instanţelor de judecată competente, faptele general notorii şi faptele prezumate în virtutea prevederilor legale nu necesită a fi probate, pînă la proba contrarie*”.

Conform art. 31 din Codul administrativ, „*actele administrative individuale şi operaţiunile administrative scrise trebuie să fie motivate*”.

În conformitate cu art. 118 din Codul administrativ, „*motivarea este operaţiunea administrativă prin care se expun considerentele care justifică emiterea unui act administrativ individual. În motivare se indică temeiurile esenţiale de drept şi de fapt pe care le-a luat în considerare autoritatea publică pentru decizia sa. Din motivarea deciziilor discreţionare trebuie să poată fi recunoscute şi punctele de vedere din care autoritatea publică a reieşit la exercitarea dreptului discreţionar. Motivarea trebuie să se refere şi la argumentele expuse în cadrul audierii. Motivarea completă a unui act administrativ individual cuprinde: a) motivarea în drept – temeiul legal pentru emiterea actului administrativ, inclusiv formele procedurale obligatorii pe care se bazează actul; b) motivarea în fapt – oportunitatea emiterii actului administrativ, inclusiv modul de exercitare a dreptului discreţionar, dacă este cazul; c) în cazul actelor administrative defavorabile – o descriere succintă a procedurii administrative care a stat la baza emiterii actului: investigaţii, probe, audieri, opinii ale participanţilor contrare conţinutului final al actului etc. Motivarea completă este obligatorie, este parte integrantă a actului administrativ individual şi condiţionează legalitatea acestuia. Motivarea nu este obligatorie în cazul în care: a) autoritatea publică admite o petiţie în totalitate fără ca prin decizia de soluţionare a ei să fie afectate drepturile sau interesele legitime ale altor persoane; b) acest lucru este prevăzut expres de lege; sau c) autoritatea publică emite acte administrative individuale de acelaşi fel într-un număr mai mare sau automatizat şi, conform circumstanţelor de fapt ale cazului în parte, nu se cere o motivare*”.

Conform art. 119 alin.(1) și (2) din Codul administrativ, „*conţinutul unui act administrativ individual trebuie să fie suficient de cert. Un act administrativ individual poate fi emis în scris, verbal sau prin comportament concludent. Forma actului administrativ individual este aleasă de autoritatea publică care emite actul administrativ în baza dreptului discreţionar corespunzător obligaţiilor sale*”.

Articolul 120 alin. (1) din Codul administrativ, prescrie că „*un act administrativ individual emis sau confirmat în scris trebuie să cuprindă: a) numele/denumirea autorităţii publice care a emis actul administrativ; b) numele colaboratorului autorităţii publice care a emis actul administrativ; c) numele destinatarului actului administrativ; d) data la care a fost emis actul administrativ; e) decizia luată (partea dispozitivă a actului administrativ); f) motivarea deciziei luate, inclusiv indicarea actelor normative pentru a căror punere în aplicare se emite actul administrativ; g) decizia cu privire la cheltuieli; h) informaţia cu privire la exercitarea căilor de atac; i) semnătura colaboratorului autorităţii publice care a emis actul administrativ*”.

Reieșind din normele legale menționate supra în coroborare cu materialele cauzei, contrar celor invocate de reclamant și reținute de instanța de fond, Completul de judecată constată că actul de audit post-vămuire nr. 09.24/3 din 28 iunie 2024 și

decizia de regularizare nr. 1262 din 9 iulie 2024 întrunesc exigențele de motivare impuse de Codul administrativ.

În acest context, Completul judiciar apreciază ca fiind neîntemeiată concluzia instanței de fond potrivit căreia autoritatea vamală nu ar fi indicat în mod clar împrejurările concrete care au determinat emiterea deciziei de regularizare sau că actele administrative contestate ar fi afectate de un pretins viciu de motivare.

Or, din conținutul actului de audit post-vămuire și al deciziei de regularizare rezultă că Serviciul Vamal a expus în mod suficient circumstanțele de fapt, fiind indicate declarațiile vamale supuse verificării, tractoarele agricole vizate, anul producerii declarat de importator, informațiile remise de producătorii acestora, precum și impactul acestor constatări asupra obligației fiscale aferente accizei. Totodată, actul administrativ contestat conține indicarea temeiurilor de drept care au fundamentat emiterea sa.

Subsecvent, Completul judiciar notează că obligația de motivare a actului administrativ nu presupune expunerea exhaustivă a întregului material probator sau prezentarea detaliată a tuturor informațiilor deținute de autoritatea publică, fiind suficient ca destinatarul actului să poată identifica rațiunile esențiale de fapt și de drept care au determinat emiterea acestuia.

În opinia Completul de judecată, o asemenea motivare a actului administrativ satisface dezideratele impuse de art. 31 și 118 din Codul administrativ, or, în motivare se indică temeiurile esenţiale de drept, adică texte legale aplicabile situației date, precum și temeiurile de fapt pe baza cărora s-a reținut aplicabilitatea acestor texte legale, pe care le-a luat în considerare autoritatea publică pentru decizia sa, iar prin prisma prevederilor art. 123 din Codul administrativ, motivarea a fost realizată și ulterior, prin referința dată, de către autoritatea publică în susținerea deciziei emise.

Astfel, în circumstanţele de fapt şi de drept stabilite, Completul de contencios administrativ al Colegiului civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii de Apel Centru conchide că, instanţa de fond neîntemeiat, cu aplicarea eronată a normelor de drept și cu aprecierea eronată a probelor administrate, a ajuns la concluzia de admitere parțială a acțiunii.

În această ordine de idei, Completul specializat pentru examinarea acţiunilor în contencios administrativ, conducându-se de prevederile art. 224 alin. (1) lit. f) din Codul administrativ, concluzionează că acțiunea depusă de S.R.L. „Ozonteh-Impex” împotriva Biroului Vamal Centru și Serviciului Vamal, cu privire la anularea actului de audit post-vămuire nr. 09.24/3 din 28 iunie 2024 și deciziei de regularizare nr. 1262 din 9 iulie 2024, este neîntemeiată și urmează a fi respinsă.

Astfel, din considerentul că, instanța de judecată a ajuns la concluzia privind respingerea pretenției cu privire la anularea actului de audit post-vămuire nr. 09.24/3 din 28 iunie 2024 și a deciziei de regularizare nr. 1262 din 9 iulie 2024, ca

neîntemeiată, urmează a fi respinsă și pretenția subsecventă cu privire la constatarea tractoarelor importate ca nefiind mijloace de transport.

Prin prisma acestor constatări, Completul de judecată, având în vedere faptul că, circumstanțele cauzei au fost incorect apreciate de către instanța de fond, normele de drept material și procedural fiind aplicate și interpretate eronat, reiterează concluzia de a casa integral hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani din 19 iunie 2025 și pe cauza dată se emite o nouă decizie, prin care acțiunea în contencios administrativ înaintată de S.R.L. „Ozonteh-Impex", se respinge ca fiind neîntemeiată.

În conformitate cu prevederile art. 240 alin. (1) lit. c), alin. (3) din Codul administrativ, art. 389-390 din Codul de procedură civilă, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii de Apel Centru,

D E C I D E :

Se admite apelul declarat de Biroul Vamal Centru al Serviciului Vamal.

Se casează integral hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani din 19 iunie 2025 și pe cauza dată se emite o nouă decizie, prin care:

Se respinge ca neîntemeiată acțiunea în contencios administrativ depusă de S.R.L. „Ozonteh-Impex" împotriva Biroului Vamal Centru și Serviciului Vamal, cu privire la anularea actelor administrative individuale defavorabile.

Decizia este executorie de la emitere, însă cu drept de recurs la Curtea Supremă de Justiție. Recursul se depune la Curtea Supremă de Justiţie în termen de două luni.

Preşedintele completului, judecătorul Mîra Ghenadie

Judecătorii Bostan Angela

Ghedrovici Nicolae